

SW
WA

LAARS
VRS

TM

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:

Távoli csillagok

John Jackson Miller:

Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:

Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysbyn:

Revan

Paul S. Kemp:

Árulás

Sean Williams:

Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:

Megsemmisítés

John Jackson Miller:

Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysbyn:

Pusztítás útja

A Kettő Szabálya

A gonosz dinasztia

James Luceno:

Darth Plagueis

James Luceno:

A megtévesztés leple

Joe Schreiber

Vesztégzár

Timothy Zahn:

Kirajzás

Steven Barnes:

A Cestus-csapda

Matthew Stover:

Töréspont

Republic Commando

Karen Traviss:

Tűzharc

Coruscant

Színvallás

A 66-os parancs

Sean Stewart:

Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:

A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:

Kenobi

James Luceno:

Sötét Nagyúr

Karen Traviss:

501.

Sean Williams:

Tomboló erő

Joe Schreiber:

Halálosztag

Sean Williams:

Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve Perry:

Halálsillag

Michael Reaves–Maya Kaathryn

Bohnhoff:

Árnyjáték

Timothy Zahn:

Gazfickók

Timothy Zahn:

Hűség

Válaszutak

James S. A. Corey:

Tolvajbecsület

Martha Wells

Pengeélen

Matthew Stover:

Luke Skywalker

és a Mindor árnyai

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:

A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése

Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:

Új rend

Sötét oldal

Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:

Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:

A múlt kísértete

A jövő látomása

Timothy Zahn:

A túlélők keresése

Paul S. Kemp:

Áramlatok

Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:

Sötét tanítvány

James Luceno:

Katalizátor

E. K. Johnston:

Ahsoka

Paul S. Kemp:

Sith nagyurak

James Luceno:

Tarkin

John Jackson Miller:

Új hajnal

Claudia Gray:

Elveszett csillagok

Alexander Freed:

Battlefront: Alkony század

Alexander Freed:

Zsivány Egyes

Kevin Hearne:

A Jedik örököse

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:

Utóhatás

Adósság

Claudia Gray:

Vérvonal

Alan Dean Foster:

Az ébredő Erő

www.starwars.com

www.szukits.hu

ZSIVÁNY EGYES
EGY **STAR WARS** TÖRTÉNET™

ZSIVÁNY EGYES
EGY **STAR WARS** TÖRTÉNET™

ALEXANDER
FREED

JOHN KNOLL ÉS GARY WHITTA
TÖRTÉNETE ALAPJÁN

A FORGATÓKÖNYVET ÍRTA
CHRIS WEITZ ÉS TONY GILROY

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: ROGUE ONE: A STAR WARS STORY

by Alexander Freed

Del Rey, an imprint of Random House
a division of Penguin Random House LLC, 2016

© & TM 2017 Lucasfilm Ltd.

All Rights Reserved.

Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2017 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2017 by Szukits Könyvkiadó

Fordította

OSZLÁNSZKY ZSOLT, SZENTE MIHÁLY

ISBN 978-963-497-388-1

Szaklektor: Sente Mihály

Lektor: Juhász Ferenc

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: EzDesign Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

PROLÓGUS

Galen Erso nem volt farmernek való. Mások talán hibának rótták volna ezt föl, ő azonban tisztában volt vele, hogy ez az egyik oka, hogy még él.

Egy párhuzamos univerzumban egy másik Galen, akit jobban érdekelt volna a földművelés, és nem csupán az idegen vetőmagok fajtáival lett volna tisztában, hanem a fa törzséből is anélkül tudta volna kivágni a pudvás rostokat, hogy közben megölte volna a növényt, már rég halálra unta volna magát. Ennek a másik Galennek bőven lett volna ideje földművelés közben érdekesebb dolgokkal foglalkozni. Olyanokkal, amik miatt annak idején önkéntes száműzetésbe vonult.

Az a Galen csillagok titkait kereste volna, és kozmikus jelentőségű teóriákat dolgozott volna ki. Olyanokat, amikkel egy idő után ismét magára vonja mások figyelmét.

És akkor már a száműzetés sem menthette volna meg.

Galen Erso azonban csapnivaló földműves volt, és a Lah'mun épp elég dolga akadt, hogy ne legyen se ideje, se energiája ismét elméleti fizikával foglalkozni. És ha mégis akadt néhány ráérő per-

ce, kialudt vulkánokból vett kőzetmintát, vagy moha- és fűféléket kategorizált, esetleg megrajzolta a környék domborzati térképét.

Ahogy kinézett az ablakon, a hátsó kert zsíros, fekete földjén, a veteményesben egy kislányt látott, aki immáron sokadjára küldte háborúba apró játék katonáit.

– Már megint ás? Esküszöm, hogy nem tőlem tanulta az aknaszedés szót, de ha továbbra is így furkál, annyira tönkreteszi a talajt, hogy jövőre éhezni fogunk!

– Majd a mezőgazdasági droidok betemetik a lyukakat – mosolyodott el Galen. – Hagyd, hadd játsszon!

– Ó, eszem ágában sem volt szólni neki! Úgyse mennék vele semmire. A te fajtád.

Ahogy Galen visszanézett a válla fölött, látta, hogy Lyra mosolyog. Jó volt látni, hogy a felesége megint tud mosolyogni. De ehhez el kellett költözzenek a Coruscantól.

Már épp válaszolni készült, mikor megdördült az ég. Galen úgy pattant föl, mintha rugó lökte volna fel, és a szomszéd szobában álló géphez rohant. Az eszköz úgy festett, mintha egy mechanikus civilizáció szeméttelépéről guberálták volna – csupa repedezett képernyő, összevissza tekergő vezeték, és féltő volt, hogy az egész egyetlen érintéstől darabokra hullik –, a megfelelő gombok lenyomásával azonban tökéletesen tiszta képet adott.

Tőlük alig néhány száz méterre, a földjeik határán épp most szállt le egy űrkomp.

Egy Delta-osztályú, T-3C típusú komp volt, csupa éles szög és csupasz fém. Ahogy ereszkedni kezdett, mint valami gigászi ragadozó madár, méltóságteljesen zárta össze a vezérsíkjait.

Galen nagyot nyelt, és egy pillanatig azt remélte, ha behunyja a szemét, talán a komp is eltűnik.

Persze tudta, hogy hiába reménykedik. Neki és a családjának nincs többé maradása a Lah'mun.

– Lyra!

– Ó az? – kérdezte a nő.

A felesége hangjában nyoma sem volt félelemnek, ami egy pillanatra még a kompnál is jobban megriasztotta Galent.

– Nem tudom, de muszáj lesz...

– Összeszedjük a holminkat, és már megyünk is! – bólintott az asszony.

Az első riadalom elmúltával a férfin is hűvös nyugalom lett úrrá. Tudta, mit kell tenniük, s az elmúlt hónapok során annyiszor átgondolták és elpróbálták már, hogy szinte rutinfeladatnak tűnt.

Egy másik konzolhoz lépett, begépett egy parancssort, és közben gyors fejszámolást végzett. Ha nem sikerül öt perc alatt minden adattárolót törölnie, akkor kénytelen lesz egy feszítővassal rásegíteni a dologra.

Jyn tűnt föl a küszöbön maszatosan, játék katonák nélkül.

– Anya...

Lyra azonnal letette a zsákot, amibe épp ruhákat és adathordozókat gyömösölt, és letérdelt a lánya elé.

– Tudom, édesem. Meglátod, minden rendben lesz.

– Menj, pakold össze a holmidat, Jyn! – tette hozzá Galen. – Indulnunk kell!

A kislány értette. Mindig értette, amikor fontos volt, de Galennek most nem volt ideje az atyai büszkeségre.

Még hallotta, hogy a lánya besiet a szobájába, és pakolni kezd, ő azonban már megint a gépeivel foglalkozott.

Nem leszek kész az adattárolók törlésével. Nem is értem, hogy miért nem semmisítettem meg már rég ezeket az adatokat! Nosztalgia? Büszkeség? Ostobaság?

Az egyik fiókból néhány pótalkatrészt vett elő, és az egyik mélyéről ujjbegynyi mikrocsipet bányászott elő.

Lyra szó nélkül odanyújtotta neki a céleszközt – egy tenyérben elférő fémgömböt –, és ahogy Galen belecsúsztatta a mikrocsipet, azonnal torokkaparó füst árasztotta el a szobát.

A szemeteskosárba dobta a gömböt, és a gyomra most először rándult görcsbe.

Ezzel is megvagyunk.

– Ha van még valami, akkor azt most intézd el! – szólt oda Lyra sürgetően, és az egyik konzolon villogó jelzőfény felé biccentett.

– Vidd Jynt! – mondta Galen. – Én elrendezem az itteni dolgokat.

– Nem ez volt a terv! – kapta föl a fejét Lyra.

– A megbeszélte helyen találkozunk.

– Szó sem lehet róla! Velünk kell, hogy gyere!

A tekintete hideg és zordon volt, a korábbi mosolynak már az emléke is szertefoszlott.

– Időt kell nyernem nektek! – makacsolta meg magát Galen.

A külső szenzorok hirtelen kikapcsoltak. Az összes egyszerre, ami nem lehetett véletlen.

– Csak én tudok időt nyerni nektek!

Olyan érv volt ez, amivel Lyra nem tudott és nem is akart vitába szállni. Besietett hát a konyhába, és miközben a hírközlővel bajlódott, Galen a lányuk szobája felé vette az irányt. Mielőtt belépett volna, a férfi még hallotta, hogy Lyra valami olyasmit magyaráz, hogy „megtörtént”, és hogy „eljött értünk”.

Jyn közben elkészült. Galen villámgyorsan végigjárta a szobát – ágy, szőnyeg, néhány játék... ezeket könnyű lesz elrejtetni. Ezzel is nyerhet néhány percet.

– Jyn, kicsim, gyere ide!

Villámgyorsan végiggondolta, mit is mondhatna, s miféle nyomot és emléket hagyhatna a lányában, ha az események végzetes irány vesznek.

– Ne feledd, bármit teszek, azt azért teszem, hogy megvédjelek benneteket! Érted?

– Értem – bólintott a kislány.

Bármennyire is meggyőzően mondta, az apja biztosra vette, hogy ez alkalommal nem érti. De melyik nyolcéves is értené?

Galen azonban nem törődött a saját ostobaságával – miért is volt fontos, hogy kikényszerítse a kislányból a választ –, és megölelte Jynt.

Ez az egyszerű gesztus valószínűleg hosszabb és tartósabb emléket hagy majd bármilyen ígéretnél.

– Szeretlek, Csillagpor!

– Én is szeretlek, apa!

Aztán Galen a küszöbön álló feleségére nézett.

– Menjetek!

Lyra azonnal kézen fogta a kislányt, és a következő pillanatban már a hátsó kertben voltak.

– Apa? – hallotta még Jynt távolról, aztán a puha föld a lépteik zaját is elnyelte.

Galen villámgyorsan összegyűjtötte a játékokat, Lyra hátrahagyott ruháit, sőt még a mosatlan edényeket is, és azokba a rejtett tárolókba dugta őket, amit kifejezetten az ilyen eshetőségekre ástak a feleségével.

Aztán a gondolatai ismét a szédítő sebességgel törlődő adatok felé kalandoztak.

*Ha szerencsém van, mire ideérnek, a javát talán tényleg sikerül el-
tüntetnem.*

És valóban, mire meghallotta a bejárati ajtóhoz vezető ösvényen az első súlyos lépteket, már az összes adattárolóból sűrű, savas füst dőlt.

A szétolvadt áramkörökkel a galaxis legjobb technikusai sem tudtak mit kezdeni.

Nagyot sóhajtott, aztán kinyitotta a bejárati ajtót, és kísértelt, hogy fogadja az idegeneket.

Amazok szurokfelete egyenruhát viseltek, az övükön sugárve-
tő volt, a kezükben karabély. Az élen haladó alak Galennel egyko-
rú lehetett – karcsú, sovány arcú, homokszőke hajú férfi volt – fehér
egyenruhában, köpenyben és ellenzős sapkában. A mögötte jövők
páncélozott bogarakra emlékeztettek súlyos vértjeikben, és a lép-
teik ütemét önkéntelenül is a parancsnokukéhoz igazították.

– Nem könnyű téged megtalálni, Galen – állt meg a parancsnok
mosolyogva néhány lépésre a küszöbtől.

– Igyekszik az ember... – biccentett Galen Erso.

Ha nagyon akarja, elképzelhette volna, hogy nincs itt a farm,
sem a katonák, csak ők ketten – Orson Krennic és Galen Erso, ré-
gi barátok és iskolatársak.

Azonban sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas a nosztal-
giázásra.

– Földművelés? – dugta az övébe a kesztyűit Orson. – Ilyesmi-
re pazarolod a tehetségedet?

– Békés élet – vont a vállát Galen.

– És gondolom, magányos is.

– Mióta Lyra meghalt, igen – biccentett Galen.

Orson szája vértelen vonallá húzódott, és úgy tűnt, a hír egy pillanatra szíven ütötte.

– Őszinte részvétem! – mondta végül, aztán odaintett a csöndben várakozó rohamosztagosoknak. – Kutassák át a házat! Minden gépet kapcsoljanak ki, aztán szedjék szét, és szállítsák el őket későbbi vizsgálat céljából!

Négy rohamosztagos azonnal a bejárati ajtó felé indult, mire Galen szó nélkül félreállt, és beengedte őket.

– Ugye, nem kell attól tartanunk, hogy csapdákat állítottál? – vonta föl a szemöldökét Orson. – De nem... te semmi olyat nem tennél, amivel akadályoznád a patriótákat a kötelességük végzésében.

– Nem.

– Nem – biccentett Orson. – Igazán üdítő ez a kiszámíthatóság! Galen Erso, a becsületes ember, akit a legszélsőségesebb körülmények sem képesek kifordítani önmagából.

A rohamosztagosok közben elkezdtek ízekre szedni a házat, és Galennek komoly erőfeszítésébe került nem hátrafordulni minden kiáltás vagy csattanás zajára.

– Hogy becsületes lennék? – húzta el a száját. – Talán. De legalább ember maradtam.

Orson elengedte a füle mellett a megjegyzést. Fölsétált a bejárati ajtóhoz, aztán ismét Galenhez fordult.

– És mikor halt meg a feleséged?

– Úgy három éve. Azok elég zavaros idők voltak.

– Csodálatos nő volt. Erős és magabiztos. Tudom, hogy nagyon szeretted.

– Mit akarsz tőlem?

Galen már abban a pillanatban tudta, hogy hibázott, mikor megszólalt. A hangjából szinte süttött az idegesség és türelmetlenség.

Muszáj rájátszanom! Időt kell nyernem Lyrának és Jynnek! Nem szabad türelmetlenkednem!

Orson azonban valószínűleg egy megfáradt ember ingerültségének tudta be a dolgot, és gyanútlanul válaszolt:

– Akadoznak az építési munkálatok, Galen. Ismét szükségünk van rád.

– Biztosra veszem, hogy te meg az embereid nélkül is fogtok boldogulni.

– Kétlem – ingatta a fejét Orson. – És egyébként is, sosem voltál te ilyen szerény!

– Te pedig sohasem hittél eléggé önmagadban és a képességeidben – vont a vállát Galen. – Ezt már akkor megmondtam, mikor együtt koptattuk az iskolapadot. Bármit elérhettél volna, amit én is, de te mindig is jobban szerettél az emberekkel foglalkozni, mint a tudományos elmélettel. A magam részéről mindig is tiszteltem ezt a döntésedet, de most azt mondom, ne engedd, hogy épp ez szűkítse le a látóteredet!

Mindez igaz volt, de ez a helyzet nem a tények közléséről szólt, hanem arról, hogyan szűrhatna egyet Orsonon. Hogyan emlékeztethetné a saját bizonytalanságára.

Galen igyekezett továbbra is nyugodtan, higgadtan beszélni, és a szeme sem rebbent, mikor Orson dühösen kihúzta magát. Csak hogy a tudósok a sebességet, a hatékonyságot és az összeszedettséget szokták tisztelni, nem pedig a haragot.

– Vissza fogsz velünk jönni! – erőltetett hűvös mosolyt az arcára Orson.

Nesze neked! Ennyit a késleltető taktikáról!

Galen is kihúzta magát. Lassan eljött a végjáték ideje, és állva szerette volna fogadni az utolsó csapást.

– Nem megyek veletek – rázta meg a fejét. – Most már ide tartozom.

– Ide? Életed végéig a földet akarod túrni? Te, aki nagyságra születted?! Pár éve még azon a határon voltunk, hogy örökre megváltoztatjuk a galaxist! Hogy békét és biztonságot teremtünk!

Bentről hasadó fa és széttört kerámia csörömpölése hallatszott. Galen megpróbálta maga elé képzelni, hogy épp mit tehetnek tönkre, aztán elhessegette a gondolatot.

Ezek csak tárgyak. Már senki és semmi nincs a házban, aki vagy ami fontos lenne.

– Tartok tőle, hogy összetéveszted a békét a terrorral! – csóválta meg a fejét. – És hazudtál arról, hogy mit építünk!

– Te is hazudtál magadnak – mutatott rá Orson –, és hajlandó voltál elhinni, amit mondtam neked!

– Embereket akartál ölni!

– Valahol muszáj elkezdenünk – vont a vállát könnyedén Orson.

Galen dacosan elmosolyodott. Régen bármikor együtt tudott nevetni ezzel a férfival, de most csak hiábavaló dacot érzett, ha rápillantott.

Bentről olyan csikorgó hang hallatszott, mint mikor egy fali panelt tolnak odébb. Galen tudta, nem kell már sok idő, hogy Orson megkapja a bizonyítékait.

– Nem sok hasznomat látnád, Krennic – mondta csöndesen.

– Az agyam már nem a régi.

Beszélni, beszélni, beszélni! Nem kell már meggyőzni, felbőszíteni vagy könyörögni neki, csak próbáld meg még néhány percet nyerni!

– Eleinte azt hittem, hogy csak a fáradtságtól van. Éjszaka hiába törtem a fejem, már nem mindig jutottak eszembe az egyenletek és teóriák... aztán már nappal sem. Sokáig azzal nyugtattam magam, hogy csak a túlfeszítettségtől és a kimerültségtől van, de most már tudom, hogy ennél többről van szó. Most már az egyszerű dolgokra is nehezen emlékszem vissza.

– Mint például a gyermeked létezésére? – Orson sötét mosollyal érintette össze a kesztyűbe bújtatott ujjhegyeit. – Galen, te zseniális tudós vagy, de nagyon rosszul hazudsz!

A gyerekágy és az eldugott játékok mindennél ékebben bizonyították, hogy itt nemrégiben még egy egész család élt. Galen sem látta értelmét a további tagadásnak, és csak azt remélte, hogy Lyra és Jyn időközben már elérte a bűvőhelyet.

Biztosan elérték. Lyra még sosem hagyott cserben.

Lyra kétségbeesetten futott, és ahogy a kislányát maga után húzta a csuklójánál fogva, abban semmi gyengédség nem volt. Aztán, amikor Jyn már nem bírta tovább, és felkiáltott fájdalomában, Lyra felkapta a gyermeket, a melléhez szorította, és úgy futott tovább a sziklák között.

Azonban nem tudta egyszerre a lányát cipelni és elrejtőzni az esetleges megfigyelők szeme elől. És huszonöt kiló plusz teherrel amúgy is képtelen volt tartani az iramot.

Lyra szerette a lányát, de tudta, hogy ez a szeretet nem lesz elég ma, hogy mindkettőjüket megóvja.

Mindig is ő volt a leggyakorlatiasabb a családban.

A fene egye meg, Galen, amiért elküldtél bennünket!

A szeme sarkából mozgásra lett figyelmes, és abban a pillanatban a nedves talajra vetette magát. Az oldala már szúrt, és dőlt róla a veríték.

Ahogy kilesett a sziklák közül, fekete egyenruhát viselő birodalmi katonákat pillantott meg, akik a házuk felé igyekeztek. Az élükön Orson Krennic haladt, akár a halál fehérbe öltözött angyala.

– Anya – suttogta Jyn, és Lyra karjába kapaszkodott. – Én ismerem azt a bácsit!

Ez még Lyrát is meglepte, bár tulajdonképpen nem kellett volna megdöbbennie. Jyn az apja agyát és emlékezőtehetségét örökölte, ha a megszállottságát nem is. A memóriája kiválóbb volt, mint amivel Lyra valaha is büszkélkedhetett.

Az a bácsi ott édesapád különleges barátja, Orson Krennic! – A szavak már a nyelve hegyén voltak, de még idejekorán visszanyelte őket. – *Egy rohadt, hazug személtáda, aki azt hiszi magáról, hogy látnok!*

– Shh! – suttogta, aztán a mutatóujját Jyn szájára tette, és gyors csókot lehelt a kislány feje búbjára. – Tovább kell mennünk! És nem szabad, hogy meglássanak bennünket!

Jyn komolyan bólintott, de a szemén látszott, hogy mennyire fél.

Csöndben, négykézláb kúsztak tovább, és csak a következő dombhajlat mögött egyenesedtek föl. Lyra csípője már fájt, és minden izma sajgott.

Innen már nem látták sem a katonákat, sem Galent, de... Lyra lelki szemei előtt lángszórók jelentek meg, hogy porrá és hamuvá égessék az otthonukat, miközben a férje kétségbeesetten könyörög kegyelemért... Aztán megrázta a fejét, és igyekezett kisöpörni magából a gondolatot. Ennél sokkal jobban ismerte Orsont. Az az ember ok nélkül senkit sem ölet meg, és Galenre most mindennél

nagyobb szüksége van. És meghalhat ő is, a lányuk is, de Galen Erso élni fog, és addig dolgozik majd a Birodalomnak, míg hanyatló szelleme okán egyszer és mindenkorra a szemétdombra nem vetik.

Soha többé nem fogom viszontlátni a férjemet! Elviszik, és én soha többé nem fogom viszontlátni!

Egy hosszú pillanatig mozdulatlanul állt, és kétségbeesetten mérlegelte a helyzetet. Aztán lekanyarította a hátáról a zsákot, és addig turkált benne, míg meg nem találta, amit keresett. Majd leguggolt Jyn mellé, a vállára tette a kezét, és úgy fordította, hogy a pillantásuk találkozzon.

– Tudod, hogy hova kell menni – mondta csöndesen. – Ott várj meg! És bárki hív, ne gyere elő, hacsak nem én vagyok az!

Jyn szája széle megremegett, és a szemét elöntötték a könnyek.

Ha most magára hagyod, a lányodnak vége!

Lyra azonban az azonnali és praktikus döntések híve volt. A lánya egyedül is eljut a búvóhelyükre, a férje viszont nem boldogul magában.

Megigazította Jyn ruháját, aztán félrehúzta az ingét, és egy láncra fűzött függőt – egy füstszürke kristályt, egyik oldalán apró betűs felirattal – akasztott Jyn nyakába.

– Bízz az Erőben! – suttogta Lyra, és mosolyt erőltetett az arcára.

– De anya...

– Nemsokára én is jövök! – ölelte magához Lyra. – És most futás!

Ne ölelgesd túl sokáig! Ne hagyj neki túl sok időt, hogy meggondolhassa magát!

Megvárta, míg a kislány megfordul, és futásnak ered, aztán nagyot sóhajtott. Jyn biztonságban lesz. Nagyobb biztonságban, mint ő vagy a férje.

Felnyalábolta a zsákot, és hosszú, elnyújtott léptekkel elindult vissza, a farmház irányába.

Látta, hogy négy katona bemegy a házukba, Galen és Krennic pedig az ajtónál áll. Ilyen távolságból csak egy-egy szót sikerült el-

csípnie a beszélgetésükből. Krennic épp valami olyasmiről magyarázott, hogy valahol muszáj elkezdniük.

Nem számított rá, hogy ilyen hamar lehetősége nyílik megpróbálni kimenekíteni a férjét. Több időre lett volna szüksége a tervezéshez, de nem látott rá garanciát, hogy lesz még egy olyan pillanat, mikor Krennicre így, testőrök nélkül csaphat le.

Fölegyenesedett, és most már azzal sem törődött, ha meglátják.

– Ó, nézd csak! – mosolyodott el Krennic fanyarul, ahogy megpillantotta a nőt. – Csoda történt! Itt a holtából feltámadt feleséged, Galen!

Lyra még sosem látott ilyen fájdalmat Galen tekintetében.

– Lyra... – de a férfi már nem is őt, hanem a lányukat kereste a pillantásával.

A ház mellett posztoló fekete egyenruhás katonák lövésre emeltek a fegyverüket, de Krennic leintette őket.

– Állj!

Lyra hagyta, hogy a karjában szorongatott ruhák a földre hulljanak, és az eddig alattuk rejtegetett lézerpisztoly most Orson Krennic mellkasára szegeződött.

Lyra már nem törődött semmivel. Ha csak úgy sikerül magával vinnie ezt a szörnyeteget, hogy közben vele is végeznek, ám legyen!

– Lám csak, előkerült Lyra, az örök bajkeverő! – mosolyodott el Krennic gúnyosan.

– Nem viszed el a férjemet! – jelentette ki Lyra elszántan.

– Egyedül nem is. Elviszem őt is, téged is, sőt még a gyermekeket is! Mind biztonságban és kényelemben fogtok élni.

– Mint túszok?

Lyra egyszer már volt ebben a helyzetben, és nem állt szándékában még egyszer ugyanabba a folyóba lépni.

– Nem – rázta meg a fejét Krennic. – Mint a Birodalom hősei!

– Tedd le a fegyvert, Lyra! – mondta Galen tompán.

Ezzel az egy mondattal mintha mázsás köveket pakolt volna a nő vállára, Lyra keze azonban egy pillanatig sem remegett meg.

Most már Krennic sem mosolygott.

Lyra már annyiszor elképzelte magában ezt a pillanatot, hogy mit mondana ennek a férfinak, aki már annyiszor próbálta tönkretenni az életüket, most mégis mintha minden szó kihullott volna az elméjéből.

– El fogsz bennünket engedni! – mondta halkán, fenyegetően.
– El fogsz bennünket engedni, különben megöllek! És te vagy annyira önimádó és gyáva, hogy a saját életedet többre tartsd a kapott parancsnál! És biztos vagyok benne, hogy a főnökeid majd újra ránk eresztenek, és te újra fölkutatsz bennünket... de most elengedsz minket! Megértetted?!

– Gondoljuk ezt át még egyszer! – villant meg Krennic szeme.

A rohamosztagosok karabélyja ismét felemelkedett, és Lyra csak ekkor értette meg, hogy félreismerte Orson Krennic gyávaságát. Talán mindig is ilyen volt, talán csak az elmúlt évek változtatták meg, de nem úgy reagált, mint amire ő számított.

Jyn biztonságban lesz. És talán még így is meg tudom menteni a férjemet.

– Nem győzhetsz! – sziszegte Lyra.

– Akkor lőj! – billentette félre Krennic a fejét.

Lyra lenyomta az elsütőbillentyűt, és következő pillanatban vörösen izzó lézersugarak csaptak le rá. Újra meg újra emésztő kín járta át a testét, és az izmai mintha megpróbáltak volna kiszakadni a helyükből.

Még hallotta Galen kétségbeesett kiáltását, de látni már csak Orsont látta, ahogy sérült, füstölgő vállára szorított kézzel, vicsorogva térdre roskad.

Lyra legszívesebben felsikoltott volna – nem fájdalmában, hanem dühében –, hogy nem talált pontosan, de már sikoltani sem volt ereje.

Már semmihez sem volt ereje.

Bárcsak Galen ne látta volna!

Az utolsó, amit hallott, a férje kiáltása volt – őt hívta, őt szólongatta –, és Orson Krennic parancsa, hogy menjenek, és keressék meg Jynt.

Aztán már csak a hideget érezte.

Aztán már csak sötétség vette körül.

Jyn rendes lány volt. Szófogadó, aki mindig megtette, amire a szülei kérték. Na jó, majdnem mindig.

Úgyhogy nem érdemelte meg a büntetést.

Tudta, hogy tovább kellett volna indulnia, és nem lett volna szabad meglesnie, hogy az édesanyja az apjával és a fehérbe öltözött férfival beszél. De persze honnan is tudhatta volna, hogy mi fog történni. Hogy a katonák mit tesznek majd...

Vajon rólam beszéltek? Az én hibám, ami történt?

Anya nem mozdult. Apa ott térdelt mellette, és szorosan magához ölelte... de akkor sem. Jyn nem tudta visszanyelni a könnyeit, azonban sikerül megállnia, hogy sikoltson.

Nem szabad sikoltani! Bátornak kell lennem!

Látta, hogy az édesanyja mennyire megijedt, és annak ellenére, hogy nem tudta, kik ezek az idegenek, abban biztos volt, hogy nem csak a szüleit, de őt is bántanák.

Tudta, hogy mit kell tennie. Most nagyon szófogadónak kell lenni, és mindenben a szülei utasítását követni.

Addig futott, amíg már levegőt is alig kapott, szúrt az oldala, égett a szeme, és megfájdult a torka. A távolból olyan gépies zengésű hangfoszlányok értek el hozzá, mintha droidok társalogtak volna. A rohamosztagosok már a nyomában voltak.

Félt tőle, hogy meghallják sípoló zihálását, és félt attól, hogy annyira piros az arca, hogy azt egy kilométerről is kiszúrják.

Tudta, hogy már majdnem célhoz ért. Mióta ezen a környéken laktak, az édesapja szinte minden héten futóversenyt rendezett, aztán meg bújócskáztak, és megpróbálta az egészet játéknak beállítani. Ő persze nem dőlt be a dolognak – végtére is már nyolcéves volt –, és egyszer meg is kérdezte az édesanyját, hogy mégis miről szól ez az egész.

Az édesanyja pedig megsimogatta a haját, és elmosolyodott.

– Egyszerűen csak tégy úgy, mintha elhinnéd, hogy ez egy játék! Hadd érezze magát tőle jobban apa!

Most is megpróbált úgy tenni, mintha ez egy játék lenne, de nem nagyon ment. Pedig már meg is találta azt a helyet a kőrakások között, amit az édesapja mutatott neki. Megragadta a jól elrejtett, földbe ásott csapóajtó fogantyúját, de úgy reszketett a keze, hogy alig

bírta kinyitni. Mögötte egy létra vezetett a domb mélyére, de olyan sötét volt bent, hogy Jyn kénytelen volt résnyire nyitva hagyni a csapóajtót, hogy lásson is valamit.

Órákig az a keskeny résen beszivárgó fénypászma volt az egyetlen tájékozódási pontja.

Leült, a mellkasához húzta a térdét, és előre-hátra ringatózva, halk, monoton hangon énekelt. Az egyik olyan altatódalt, amit még az édesanyjától tanult, és időről időre szutykos kis kezével mázolta szét az arcán a könnyeket.

Most úgy kell tennie, mintha minden rendben lenne. Mintha ez is csak egy játék volna, aminek csak ki kell várni a végét.

Megvárni, míg apa és anya eljön érte.

Aztán a csapóajtó résén füst kezdett befelé szivárogni, ami még a könnyeknél is jobban csípte a szemét. Ahogy kilesett a kőrakások közül, páncélos katonákat látott vonulni, azonban azok bármilyen körültekintőek voltak is, a csapóajtót nem találták meg. És mire eljött az alkony, elunták a keresést, és Jyn úgy döntött, ideje lemászni a létrán.

A lenti helyiség túl kicsi volt, hogy kényelmes lehessen – a halomba rakott ládák, alkatrészek és konzervdobozok gondoskodtak róla –, de annyi hely épp akadt, hogy le tudjon ülni.

Talált egy tenyérnyi lámpást, meggyújtotta, és annak a lángját bámulta órák hosszat, míg odakint vihar dühöngött, és a csapóajtó résén át esőcseppek szivárogtak le. Megpróbált aludni, de a vihar és félelem néhány perc után mindig fölriasztotta.

És amikor mégis sikerült elszunyókálnia, újra meg újra az édesanyját látta a cikázó lézersugarak kereszttüzeiben, ahogy elesik.

Hajnaltájt fém csikordulására ébredt. Egy pillanatig azt hitte, hogy végre a szülei érkeztek meg, és az, amit tegnap látott, nem volt több valami fura, felnőtt játéknál.

De csak egy pillanatig.

Ahogy fölnézett, a csapóajtóból egy sötét, sebhelyes arc bámult le rá.

– Gyere, kislány! – mondta az idegen mély, parancsoláshoz szokott hangon. – Hosszú út vár ránk!